

Susanne Gagnebin:

Sittebarnet.

Autoriseret Oversættelse af
Bertha Heiberg.

(Fortsat.)

Maud slængede uden at høre sine Arme om Aimees Hals og knugede hende til sig, indtil en Gulden brød frem af hendes Bryst. Saa slogte hende ind i sit Kammer og skulde sit Ansigt i Sengenæppe.

Maud var rejst, og hele Huset sørgede. Paa Trapper og Gange mødtes Huset Folk med sorgmodige Ansigter. Aimee havde, som noget der fulgte af sig selv, klædt sig i en mørk Dragt uden at ane, hvor godt den fremhævede hendes blege Hudfarve og skønne Skikkelse. Hun var blegere end sædvanlig, og hendes Øjne var trætte af at græde.

Da Aftenen kom, samlede de alle i Dagligstuen og indtog i Stillehed deres vante Pladser. Ingen havde Mod til at tale, og Tavsheden afbrødes kun af Suf og sagte Svisken. Pludselig hørtes raste Skridt opad Gaardgangen, og en Vanden paa Døren forstyrrede de fire Damer i deres bedrøvelige Tanker.

"Hvem kan komme saa sent," udbrød Fruen Hvideau, "jeg forbyder Dem at lufte op, Aimee."

Men det var for sent. Den unge Pige havde allerede rakt Gæsten Haanden, og Nodmen paa hendes Kinder vidnede tydelig nok om, at hun straks havde genfundt hans Skridt.

"Dor det var uskæmte af Dem at komme, Hr. Douay," udbrød Tante Lore, "vi er saa bedrøvede."

"Er det derfor, De har Luffet Dem inde?" sporede den unge Maud muntert, idet han vekslede Haandtryk med de tre Damer. "Jeg tænkte et Øjeblik paa at gaa igen, da jeg troede, det var en Sammenstørelse for at holde paatrængende Folk tre Skridt fra Livet."

"Og saa tænkte De meget rigtigt, at den Slags Folk hørte De ikke til," sagde Tante Lore ventligt.

"Nej, det tænkte jeg dog ikke, jeg fulgte kun min egen Vigt," svarede den unge Maud og satte sig med en taknemlig Bøje mod Tante Lore ned ved Siden af hende.

"Vi luffer Døre og Skodder i, naar det bliver mørkt," sagde Fruen Hvideau, "og det bliver vi ved med, til Hr. Wallson kommer tilbage; man maa hellere være forsigtig, Huset ligger jo saa ensomt."

"Er De bange for Røvere?"

"Jeg er bange for alle Slags Forbrydere," svarede den gamle Dame med saa tør og skarv Stemme, at Douay ikke kunde lade være at see paa hende, halvt forbauset og halvt skæmt.

"Saa beder jeg om Forsikelse, fordi jeg har forfrækket Dem; næste Gang skal jeg se at komme tidligere, men i Dag var det mig umuligt."

"Edwins, jeg mener Hr. Wallsons Bortrejse har vist forøget Deres Arbejde meget?" sagde Tante Lore. "Ja, meget naturligt; men det er heldigvis en god Aarsag, den falder paa."

"Jeg haaber, De vil besøge os lidt, om end 'Mindely' har tabt sin Tiltrækning. For fære lille Pige har efterladt en skrækkelig Tomhed, og nu forstaaer jeg aldeles ikke, at jeg engang fandt hende altsor munter og støjende."

"Hvad der gør mig endnu mere ondt end hendes Fraværelse," bemærkede Fruen Hvideau, "det er Tanken om, at hun kommer hjem endnu mere vild og uopdraget, end da hun rejste."

Douay lo og sagde: "At denne efter, hvad De siger, Fruen, skulde man tro, at Fruen Maud var rejst over til Madhuderne."

"Ja, det vilde vist ikke have været værre. Naar jeg tænker paa, hvilken Forskel der er mellem den Opdragelse, vi fik, og dette Varns, saa maa jeg gule."

"Er hun virkelig saa usædvanlig — hun ligner jo i den Henseende alle andre amerikanske Piger."

"I saa Tilfælde lykønsker jeg de unge Piger, der ikke er amerikanske."

"Er det ogsaa Deres Mening, Fruen Aimee?" spurgte den unge Maud leende.

Det yndige Ansigt, der var bøjst over et Broderi, hævedes langsomt, og hendes Øjne mødte Douays.

Fruen Valrofs Mening har ikke meget at sige; vi ved jo alle, at hun beundrer Maud og alle hendes Gæst, svarede Fruen Hvideau tørt.

"Hvori Maads Høj ligger sammen med hendes gode Egenskaber."

"Fortlar Dem nærmere."

Aimee sagde rødmende: "Jeg synes, det er let at se, at hendes Hellighed kommer fra hendes varme Hølelser, hendes Hæderhed af hendes Oprigtighed og —"

"For at jule sig lidt over Uopdragenhed maa man selv have faaet en god Opdragelse," afbrød Fruen Hvideau; "Deres Mening herom forundrer mig slet ikke."

Aimee svarede ikke og arbejdede rolig videre, mens Douay traf forbitret i sit Overslag. Havde Fruen Hvideau været en Mand, havde hun ladet hende image sin Nidsejls; men overfor en gammel Dame maatte man, i det mindste tilsynsfuldt, være høflig.

Han var vred paa sig selv, fordi han havde ladet Damens Bredde gaa ud over Aimee og vilde gerne have sagt hende, hvor ondt det gjorde ham; men hun slog ikke mere Øjnene op, og hun hendes blussende Kinder viste hendes Bevægelse.

Stemningen var trøkket, samtalen døde hen, og Gaedet om, at et lykkeligt Tilfælde vilde skaffe ham en Lejlighed til at forvise sig om, at Aimee ikke var vred, blev stadig mindre, da en stærk Ringen paa Dørkloffen fik dem alle til at fare sammen. I næste Øjeblik hørtes Doktors velsendte Røst, og hans muntre Ansigt viste sig i Døren.

"Det er Dem jeg vil tale med, Etelle," sagde han efter at have vekslet Haandtryk med dem alle. "Ja,

det kan ikke nytte, at De ser saadan paa mig, Fruen Aimee, jeg skal nok vogte mig for Deres Øjne, skønt det slet ikke er saa let. I Dag har jeg ikke Brug for Dem." Derpaa vendte han sig til Fruen Etelle og forklarede hende med nogle faa Rumfudtord det Tilfælde, hvori hun kunde hjælpe ham. Saa vendte han sig pludselig om og udbrød: "Men hvorfor i al Verden luffer I jer saadan inde? Man kan knap træffe Vejret herinde."

"Jeg synes, det er forsigtigere at lufte i, mens Hr. Wallson er borte," svarede Fruen Hvideau.

"Vil De da ikke træffe Vejret, før han kommer hjem igen? Ser De da ikke, at Fruen Aimee er lige ved at besvime? Kom og gaa med," sagde han til den unge Pige, Aftenen er saa smuk. Na, det er sandt, Etelle gaar jo aldrig tilbage. — Mens jeg husker det, Douay, jeg kommer en af Dagene over paa Fabrikken; der er nogen, jeg skal anbefale Dem — men jeg tror virkelig, at De ogsaa er i Færd med at besvime. Er det Nærsjten til den ny Verden, som gør, at I allesammen ligner Grædepile?"

"Jeg ved virkelig ikke," sagde Tante Lore grædefærdig, "hvordan vi skal kunne undvære dem."

"Ma, til at begynde med raader jeg til at aabne Binduerne og ikke lade Dem begrave levende. Og saa kan De ogsaa tage Hatten paa og spadsere lidt med Fruen Aimee, som ikke kan gaa alene hjem."

"Jeg," udbrød den lille Dame forfærdet, "jeg gaar jo aldrig ud om Aftenen!"

"Jeg skal gaa med, Doktor, for at følge Fruen Aimee hjem."

"Na — jeg glemte rent Dem," raabte Lagen og vendte sig mod den unge Maud, "vil De virkelig være saa opvækkende? Tilføjede han ironisk."

Fruen Etelle kom nu ned og sagde: "Jeg er færdig, Doktor."

"Ja, det forundrer mig virkelig ikke, De har ikke forberedt Dem hyndelig. Vad os saa gaa. Vil De ogsaa først ud, Douay, jeg er bange for, De skal tage fejl af Vejen."

De to unge Menneker gik i Forvejen.

"Tilgiv mig," sagde den unge Maud, "saa snart de var langt nok borte til ikke at kunne høre."

"Hvorfor skal jeg tilgive Dem?"

"Fordi jeg nødte Dem til at tale, da De var saa flog at tie stille. Jeg burde have forstaaet, at De bedre end jeg vidste, hvad De havde at gøre."

"Der er intet at tilgive," sagde Aimee, "jeg har aldrig tvivlet om, at De mente det godt."

De blaa Øjne, der søgte at trænge gennem Mørket, straalede af Glæde.

"Bed De, hvad der førte mig herhen i Aften?"

"Nej, det ved jeg ikke."

Den Tante har siden i Gaar næsladelig plaget mig, at Fruen Mauds Nærsjten maatte vilde medføre en anden ogsaa — er det rigtigt?"

"Svix De mener min, saa er det ikke rigtigt. Jeg har lovet Maud at vente paa hende et helt Aar, om det skulde være."

I dette Øjeblik raabte Doktoreng, "Er De løben løbsk, Douay — det er helt umuligt at følge med. Her skilles vore Beje," vedblev han og pegede paa et lille Hus med oplyste Binduer. "Gaa nu vænt hjem som artige Børn og tag ikke Høj af Vejen!"

"Vær blot rolig, Doktor."

"Godd, godt, gaa nu blot. Kom, Etelle, vi spilder Tiden."

"Hvad vil De nu gøre for ikke at fede Dem, mens Fruen Maud er borte?" spurgte den unge Maud paa Tilbagevejen.

"Jeg leder mig aldrig," svarede Aimee, "og jeg kommer vist ikke til at faa en Arbejde. Der er nu først at underholde Fruen Lore, for hun vil komme til at faa en Mand med. Saa vil jeg læse, sy og spadsere og alt saadan noget. Skulde der ikke være andet at gøre, kunde jeg bede Fruen Hvideau om at tage sig af min Opdragelse."

"Suff mig ikke paa mine Misgerninger," sagde den unge Maud leende.

"Jeg forstirrer Dem, at det var ikke min Hensigt."

"Kommer De endnu til Saint-Rock?" spurgte han alvorlig.

"Ja, det gør jeg rigtignok, hver Dag."

"Hvor De maa være stolt over, at det lykkedes Dem at tæmme denne Vildmand."

"Jeg har slet ikke tæmnet ham, det er kommet ganske af sig selv. Jeg vilde være stoltere, hvis det lykkedes mig at gøre vore Aftener udholdelige. Det er det, som foruroligere mig mest for Øjeblikket, for de bliver jo længere for hver Dag, der gaar, og hvis de alle kommer til at ligne den i Dag, er det ikke morsomt. Der var ingen af os, der havde aabnet Munden, før De kom."

"Det var da altid bedre end det, som skete, efter at jeg var kommen. Tilfåa kun, at De er fed af, at jeg kom og forstyrrede Tavsheden. Foruden denne for mig mindre behagelige Bevindthed, havde jeg ogsaa den heilige Vigt til at banke Fruen Hvideau for at lære hende at staae sin Ræste og udrykke sig kornfærdigere."

"Det er det samme," sagde Aimee og lo, "jeg var ikke fed af, at De kom; det bragte en Afbrudelse, og de var netop det, vi trængte til."

"Det er meget fint af Dem at tage det paa den Maade. Hvis jeg kunde, vilde jeg komme hver Aften, skønt jeg er meget bange for at være Thyd i den Slags Afbrudelser. Men De ved jo nok, at vore Bivintermentkomforter skal til at begynde nu, og jeg tør ikke overlade mine Arbejdere helt til sig selv."

"Det forstaaer jeg godt."

De var nu i Nærheden af Huset og gik vilkaarligt langsommere.

"Jeg vilde gerne slutte en Overenskomst med Dem, Fruen Aimee," sagde den unge Maud pludselig og standsede i det samme.

"En Overenskomst?" gentog den unge Pige lidt forbauset.

"Jeg synes, at De, mens Fruen Maud er borte,

kunde betro mig Deres Sorger og Glæder, at De, fort sagt, skulde komme til mig, hvis der bliver nogen Vanskeligheder for Dem — jeg ved ikke, om De forstaaer, hvad jeg mener?"

"No Tak, det tror jeg nok."

"De skal ikke takke, men De skal love mig det."

Aimee saa op i det aabne og mandige Ansigt, der bøjede sig over hende.

"Jeg lover det," sagde hun og lagde sin Haand i hans, "saa vidt jeg kan, skal jeg gøre det."

Den Betingelse synes jeg ikke rigtig om; jeg lover det uden noget Forbehold, skønt De ikke har bedt mig om det, for en saadan Overenskomst har kun Værdi, naar den indgaaes fra begge Sider."

"Ja, naturligtvis."

Han tav og beholdt hendes Haand i sin, som om han endnu vilde sige noget mere, men saa betænkte han sig pludselig, sagde Godnat og lod hende gaa ind.

XXI.

Høsten var fulgt efter Sommeren, og Vinteren efter Høsten, og Maud var endnu ikke vendt tilbage. Enhvert af hendes Breve, der ventedes med saa stor Utaalmodighed, bragte kun ny Støffelse.

Hr. Wallson, der havde haft den Glæde at træffe sin Søster i Live og den Trøst ved sin Nærvarrelse at forføde hendes sidste Dage, syntes at ville opstøtte Hjemrejsten i det uendelige.

Han freds, at hans Slægt og Venner vilde slet ikke høre Tale om, at han rejste bort igen, og at han var nødt til at rette sig efter dem.

Og skønt Maud erklærede, at hun glædede sig unaadeligt til at vende tilbage til Europa, lod hun dog til at finde sig meget godt deri.

Naar Aimee undertiden kunde jule sig frit til at tro, at hun var glem, kunde der saa komme et Brev, der var saa sønt og kærligt, at hun blev vred paa sig selv, fordi hun et eneste Øjeblik havde tvivlet paa sin lille Venindes Trofast.

Fruerne Vaudrai derimod fandt ikke Ord, der var stærke nok til at udbrøkke Deres Breve, og omgav sig derfor med en højtidelig Tavshed. Tante Lore var den eneste, der undertiden vovede at ytre et Ord til Aimee om det forbudte Emne; hun trængte altsor meget til Medfølelse til at kunne tie stille.

Aimee gjorde alt, hvad hun kunde, for at opmuntre de tre Damer og erstatte deres fære, urolige lille Søsterdatter.

Bejagene hos Saint-Rock, samtalerne med Tante Lore, Spaabereuturere og Oplæsningerne gjorde, at Dagene gik hurtigere for Aimee, end hun havde troet det muligt, men hun havde megen Umage med at faa Aftenerne behagelige. Naar hun, jærlig til Opbyggelse for Fruen Hvideau, havde spillet et Par fedelige Sonater, foretog hun at læse højt, hvilket i Reglen fik Tante Etelle til at falde i Søvn. Saa luffede hun Bogen og forlægte at faa en Samtale i Gang, som ingen brød sig om at velgigholde.

Bejagene hos Saint-Rock var navnlig Genstand for disse Samtaler. Aimee havde lidt noget morsomt eller interessant at fortælle om denne Mand, der endnu for de tre Damer var en hemmelighedsfuld Person, men som nu hun indgød hende Medlidenshed og interesse hende. Han var endnu lige barf og uvenlig, og han vilde ikke for alt i Verden ved saa meget som et Smil vise den unge Pige, at han satte Pris paa hendes Besøg, ja, at han aldeles ikke kunde undvære dem mere.

Uden et eneste Minut at miste sit frastødende og barffe Væsen, spogede han med hende og fik hende til at fortælle om alt, hvad der interesserede hende i Nutid, Fortid og Fremtid.

Han havde allerede længe været fortrolig med de Steder, hvor hun havde tilbragt sin Barndom, og kendte Tante Marta og Abbediet, som om han havde set dem.

De spadserede lidt i Drivhusene, og Aimee kom altid derfra med Masser af Blomster, som hun adeligmodigt delte med sine Omgivelser.

Der var kun een Dag, hvor hun ikke kom til Saint-Rock. Efter Opfordring af Fruen Hvideau — og maatte ogsaa af en anden — blev Aimee hjemme om Søndagen for at modtage deres vante Gæst, som siden Hr. Wallsons Nærsjten syntes at have gjort sig til Regel at komme til "Mindely", saa lidt hans mange Forretninger tillod det.

Undertiden, naar den unge Fabriksherre havde Tid dertil, gik han op til Gitterporten og ventede der, til Aimee kom ud. Saa gik de sammen gennem Parken ad de mest enjomne Stier. Snart talte de, snart gik de tavse ved Siden af hinanden, men ikke et Øjeblik tog han sine Øjne fra det uslydige Ansigt, paa hvilket han elskede at læse Genflinet af sine Hølelser.

Den Overenskomst, han selv havde foreslaaet, overholdt han med stor Trofast og indviede Aimee i alle sine Fremtidsplaner, sine Forhaabninger og Behovringer. Undertiden hurgte han hende til Maads i en eller anden Sag og søgte at interessere hende for alt, hvad der vedkom Fabrikken. Han fortalte hende om, hvad han og vore vilde gøre for Arbejderne og om, hvor vanskeligt det var, og hvor lidt det lønnedes med Utafnetmelighed netop fra dem, som han vilde redde og vogte for det onde. Aimee paa sin Side gjorde, hvad mange kvinder gør, hun beholdt for sig selv som noget altsor ubemærket til at omtale de mange smaa Fortrædeligheder, som hver Dag medførte, og hørte med stor Interesse og Medfølelse paa alt, hvad Douay meddelte hende.

Det vilde have været egentærligt og utafnetmeligt at afslaa det, og Aimee var ingen af Delene.

Skønt hun faaede sin lille Veninde, var hun saa glad over at mærke, at hun var til Nytte, ikke blot for denne Ven, som hun mere og mere lærte at kende og paaføme, men ogsaa for Tante Lore, der glædede sig, naar hun kom tilbage fra Saint-Rock. Og saa han var Marjag til Glæde og Taknemmelighed, thi han, som før havde været saa indelstøttet og frastødende, vaagnede

efterhaanden af sin Elskhedstilstand og begyndte at leve op igen.

Glad og ubekymret vandrede Aimee da paa denne blomsterstrøede Vej i sin nye Tilværelse uden Behovring for Fremtiden, uden at tænke over, hvad næste Dag skulde bringe, og nydende den Dag i Dag.

En Morgen, da hun som sædvanlig sad ved Siden af Tante Lore og læste højt for hende, mens de andre Damer frøb sammen ved Kammen og ledede sig, som de kunde bedst, kom Tjeneren ind med Breve og Maade paa en Vasse.

"Brev fra Edwin!" udbrød Fruen Hvideau, "saa faar vi vel noget at vide om, naar de kommer hjem. Der er ogsaa et til Dem fra Maud, Aimee."

Den unge Pige rejste sig hurtigt for at faa det velkomne Brev.

"Nu var Rejsten bestemt," skrev Maud, og de havde allerede taget Billetter til Skibet. Om to eller højst tre Uger vilde de være hjemme, og hun glædede sig meget dertil. Rigtignok var det svært denne Gang at sige Farvel til alle sine Venner, men Udsigten til at se Aimee var en god Erstatning. Hun havde saa meget at fortælle hende, at Dagene slet ikke kunde flaae til, og saa — saa vilde hun betro hende en Hemmelighed, der var næsten ligesaa gammel som hun selv og som bed — her fulgte et Raad, som Aimee havde megen Møje med at se. Efter at Aimee havde læst det te Brev, der helt igennem var henrykt, faldt hun i dybe Tanker.

Smidletid havde den ene efter den anden af de tre Damer læst deres Svogers Brev. "Er det ikke rent utroligt, Dolores?" hvijsede Fruen Hvideau, da Tjeneren rakte hende Brevet tilbage.

"Ma, det ved jeg dog ikke," svarede Tante Lore svende, "man kunde maatte nok have ventet det, men hun var saa barnagtig."

Aimee blev opmærksom og saa op.

"Det er aldeles usørt," sagde Fruen Hvideau, "hvis skulde dog have tænkt sig, at denne lille Pige med sit barnagtige, nupdragene Væsen kunde tænke sig slet! Da jeg var paa hendes Alder og senere endnu, var mine Duffer det eneste, jeg elskede og brød mig om, og jeg lagde dem først bort, da jeg skulde til at passe vor lille Søster. Jffe fandt, Etelle?"

"Jo, det er ganske rigtigt. Det var ligesaaen med mig; da vi var paa Mauds Alder, var vi saa rene og usfuldige som nyvødte Børn."

Tante Lore sagde ingenting, maatte huffede hun paa, at da hun var paa sin Søsterdatters Alder, havde hun gjort sig skyldig i en lignende Forleelse.

"Edwin har aldrig høit fundt Fortumt," vedblev Fruen Hvideau, "han burde jo foreholde sin Datter, at en saadan Forbindelse er usædvanlig. En simpel Mandssfamilie, der er bleven rig."

"Men," indfød Tante Lore, "Edwin selv var jo en simpel Røbmand, der var bleven rig, da han giitede sig med vor Søster."

"Omstændighederne var højt forskellige. Edwin havde en kolossal Formue, og saa var han en Ublædning. Familien Douay har ikke det sidste Fortrin og er vist ikke saa rig, som det antages."

"Det er virkelig fedeligt," sagde Fruen Etelle, "at vi ikke anede noget derom, da Edwin søgte en Kompagnon, maatte kunde det være lykkedes at faa ham fra det."

"Du glemmer, at han den Gang intet vidste om Mauds Forleelse; han skriver jo netop, at det merede og forbausede ham saa meget, da hun rent ud fortalte ham, at hendes Interesse for Fabrikken kun var et Paaskud."

"At man i en ung Alder kan forstille sig faadan, det overgaar min Forstand," huffede Fruen Etelle.

Aimee rejste sig og forlod Stuen. Langsomt og roligt gik hun op paa sit Værelse, og som en, der ikke rigtig ved, hvad hun foretager sig, gik hun hen til Bordet, rorte ved de forskellige Ting, der stod paa det, saa ud af Vinduet og gik saa hen og satte sig i den mest lejeste Krog af Stuen.

THE CANONS AND DECREES
of the
COUNCIL OF TRENT.

\$1.50 Net Postpaid.

Every educated man ought to know what the Roman Catholic Church really teaches. That can be found in "The Canons and Decrees of the Council of Trent." They were translated into English by the Roman Catholic Bishop Waterworth and printed in London in 1848. They have been reprinted by "The Christian Symbolic Publ. Society." Good printing on good paper in good binding for \$1.50 ought to give the book a wide sale and a close reading.

WILLIAM DALLMAN.
(Pastor of Mount Olive Lutheran Church, Milwaukee, Wis., Author.)

The Canons and Decrees of the Council of Trent are the Roman Catholic Church's own authorized confession of its faith and its discipline. Anyone desiring to know from an impartial source what the Roman Catholic Church really believes and teaches, will here find the best opportunity to do so by studying this book.

MARCUS O. BOCKMAN.
Professor in the Seminary of the
United Norwegian Lutheran Church,
St. Anthony Park, Minn.)

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
BLAIR, NEBR.